

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXII. De Seleuciensi Concilio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Κεφ. κβ΄.

Περὶ τῆς ἐπιλευκίης συνόδου.

CAPUT XXII.

De Seleuciensi Concilio.

Εἰς τὴν ἐκείνην ἡμέραν ἦσαν ἐπίσκοποι ἀμφοτέρων τῶν ἐκκλησιῶν ἑξήκοντα ὄντες, εἰς σελεύκειαν τὴν πόλιν ἰσαύτως συνηλθόντες ἕτεροι δὲ ἐν ἑσπέρῳ ἰσχυροὶ ἐπέστησαν ἐπὶ τῶν ἐπιλευκίων ἡγεμόνων, ὅτι ἐξ ἡμετέρας ἐκκλησίας ἐπέταται γράμματα καὶ ἡ τὸν πρῶτον σύλλογον, ἀπολιμπάνοντες ἕτεροι τινες ἐπίσκοποι, καὶ πατροφίλων ὁ συνθοπόλεως, καὶ μακεδόνων ὁ κωνσταντίνης πόλεως, καὶ βασιλικῶν ὁ ἀγκύρας, πρόσφασις δὲ γέγονε τοῖς μὲν ἄλλοις ἀλλήλων πατροφίλων ἡ ὀφθαλμία, καὶ μακεδονίων νόσος ἡ ἰσχυρία ἡ ἦν, ὡς ἐδιδότες ἐγκλήματα κατηγόρων, ἐπαρεγγένοιτο τότε ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἄλλων διὰ τὴν τῶν ἀπεσιῶν, ὡς ἐξέταζεν τὰ ἀμφότερα, καὶ ἔτιως ἐπέδωκε λέωνας τὰς ζήσεις κινεῖν ἐντεθῆναι οἱ μὲν πρόσθερον τὸ ἄξιωμα ἐξετάζοντες οἱ δὲ, ὅτι βίβας ἀνακείμετων κατηγορευμένων ἐν αὐτοῖς ὧν ἦν κύριος ἰεροβόλουμων, καὶ ἐυστάθιος ὁ σεβαστῆς, ἀναγκαῖον ἔλεγον πρόσφασις ἡ αὐτῆς βασιλείας ἐδίδοτε γράμματα, πῆ μὲν ἴσταν, πῆ ἰσχυρία δηλῆναι ἐν αὐτῆς ἡ τῆς ἐπιλευκίων ἡγεμόνοι, ὅτι ἐπὶ ἡμετέρας πρὸς ἀλλήλους εἶχον ἀλλήλους εἰς δύο διηρέθησαν ἐκράτει ἡ ἡμετέρας, πρόσθερον πρὸς ἡμετέρας τὴν διαλέξιν ποιῶντες ἐπεὶ ἡ εἰς ὅσον τοῖς κατὰ τὸν λόγον, τοῖς μὲν ἐδόκει παρὲν τὸ τῆς ἀσίας ἀνελεῖν ὄνομα, πρόσθερον τὴν πᾶσιν ἡ ἐπὶ πολλῶν τὸ σίμιον ὁ μαρκῶν συνῆκε, κατὰ ἐξῆς ἡ οἱ πρόσθερον ἐπὶ τῶν ἐπιλευκίων, μετὰ ἡ καὶ βασιλικῶν ὁ τῆς ἀγκύρας ἐπίσκοπος τοῖς ἡ πλείοσιν ἐπαρτάζετο ἡ ἐκτεθειῶσα πᾶσις ἐπὶ τῆς τελεσιουργίας τῆς ἀντιοχείων ἐκκλησίας.

Interea vero Orientales Episcopi centum circiter ac sexaginta, Seleuciam Iauria convenere. Annus hic erat quo Eusebius & Hypatius Consulatum gesserunt. Advenerat porro una cum illis Leonas, qui splendido quodam officio in Palatio fungebatur. Quem quidem Imperator Concilio interesse idcirco iusserat, ut eo praesente de Doctrina fidei inquireretur. Aderat etiam Lauricius, Dux & Praefes Provinciae, si quid opus foret praestiturus. Nam ut hoc ministerio perfungeretur, Imperator suis literis praeceperat. Primo confesso, abfuere tum alii quidam Episcopi, tum Patrophilus Scythopoleos Episcopus & Macedonius Constantinopoleos & Basiliius Ancyrae. Et alii quidem aliam absentiae suae causam praetendebant. Patrophilus vero oculorum dolorem, morbum autem Macedonius causabantur. Sed suspicio erat eos dedita opera abfuisse, ne ob crimina accusarentur. Cumque caeteri ob istorum absentiam detrectarent controversias de fide examinare, nihilominus iussit Leonas ut quaestiones agerentur. Hinc alii quidem, Doctrinam fidei ante omnia excutiendam esse dixerunt: alii vero, quaestionem prius habendam esse de vita ac moribus eorum qui inter ipsos accusabantur: ex quorum numero erat Cyrillus Hierosolymorum Episcopus, & Eustathius Sebastiae. Contentionis autem causam eis praebant ipsae quoque Imperatoris literae, quibus nunc hoc, nunc illud mandabatur. Ab huiusmodi contentione semel exorti, non amplius mutua se benevolentia complectebantur: sed in duas partes discessere. Praevaluit tamen ut prius de Doctrina fidei disputaretur. Ubi vero ad huiusmodi ventum est disputationes, aliis quidem placebat, ut nomen substantiae prorsus e medio tolleretur, praetendebantque formulam fidei, quam paulo ante Marcus Sirmii composuerat, & quam tum alii susceperant Episcopi qui tum erant in Comitatu, tum Basiliius Episcopus Ancyrae. Plures vero eam praeferebant fidem, quae in dedicatione Antiochenae Ecclesiae fuerat promulgata.

Cccc iij

ὁ σύλλογος γέγονεν ἐδήλη γὰρ ὡς βασιλέως
 πρὸς ἀξίαν μὴδὲν ἐπιεσάγειν τῇ πίστι
 τὰς ἱερὰς γραφὰς, ἐπαγόμενοι τινὲς
 τὰς καθηρημένους ἐκ διαφόρων ἐθνῶν, καὶ τὰς
 ἀνόμως ἐπισκόπους καὶ ἀνάνας, ἐτάρα-
 ξαντὴν σωρόν καὶ τὰς μὴν αὐτῶν ὑβρίσαν·
 τὰς δὲ λαλῶν ἐσωεχώρησαν· σφᾶς δὲ, τὴν
 ἐπέθεισαν πῖν ἐν ἀνλοχίᾳ μὴ δποφυγεῖν,
 εἰ καὶ πρὸς τὴν τότε συμβᾶσαν ζήτησιν, οἱ
 σωελθόντες ἐκάστω ταύτῃ τῷ γραφῆν εἰ-
 κησαν· ἐπὶ δὲ τὸ ὁμοίσιον, καὶ τὸ ὁμοιοῦσιον
 ἐστὶ νῦν πολλὰς θορυβεῖ, ἀγρίως δὲ καινο-
 τῶμεν πῖν ἐπιχερεῖσι τὸ ἀνόμοιον· ἔ-
 πρὸς τὸν πατέρα δια τὸ τὸ μὴ ὁμοῦσιον
 καὶ τὸ ὁμοιοῦσιον ἐκβάλλειν χρεῶν, ὡς ἀλλό-
 τρον γραφῶν δποκηρῆται τὸ ἀνόμοιον τὸ
 ὁμοῖον ἢ πρὸς πατέρα· σαφῶς ὁμολο-
 γῶν ἐστὶ γὰρ, ὡς περὶ Φησὶ Παῦλος· ὁ λόγος
 τοῦ θεοῦ, εἰκὼν δὲ ἀοράτου Θεοῦ· ταῦτα πρῶτοι-
 ματὰ ἄνθρωποι, ἐξῆς πίστεως ἐπισυνήσαν
 γραφῆν, μῆτε τοῖς ἐν νικαίᾳ, μῆτε τοῖς ἐν
 ἀνλοχίᾳ δόξαν σιν ἀδύσαν· ἀλλ' ἀπλῶς
 ἐτασχημαζόμενοι, ὡς καὶ τὰς τὰς δρεῖς, καὶ
 τὰ αἰτίαι φρονησῶν μὴδὲν δοκεῖν ἀμαρ-
 τάνειν, εἰ καὶ πρὸς πῖν δόξαν ἀδύσαν γὰρ
 τὰ ὁνόματα δι' ὧν τῷ δρεῖς δόξαν ἐκβάλ-
 λων οἱ ἐν νικαίᾳ σωελθόντες· σιωπήσαν-
 τες δὲ καὶ ὡς ἀναλλοίωτος ἐστὶ τῆς θεότητος· ὁ
 ἴσος, ὁσῆς τὸ βελῆς καὶ δυνάμεως καὶ δό-
 ξας ἀδύσαν· εἰκὼν δὲ πατρός, οἷα τῆ ἐν
 ἀνλοχίᾳ σιν δὲ εἰρήν· ὁμολογήσαν πῖ-
 στεως εἰς πατέρα, πῖνευεν δὲ καὶ εἰς τὸν ἵον,
 καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα· ἐφ' ἑκάστῳ δὲ ἐπιθέτοις
 ὁμοῖον κοινῶς τισὶ χριστῶν, ἀ μῆτε αὐ-
 τῶν, μῆτε τοῖς ἐναντία δόξαν ἔχον ἐμάχον-
 τες ἄλλως πῖνευον· ἀλλοτρίους τῆς κα-
 θολικῆς ἐκκλησίας ἐψηφίσαν· τοιαῦτα μὴν τὸ
 πρὸς ἁγίων πρῶτον ἐν βιβλίον περὶ
 τῶν αὐτῶν ἀκακίαι καὶ τῆν αὐτῶν πειθόμε-
 νων ὑπογεγραμμένων· ἢ τὴν τέτατον ἀνάνω-
 σιν, ἀνακόστας σωφροσύνην· ὁ παφλαγῶν, εἰ
 τὸ ἐκάστης ἡμέρας, ἐφη, ἰδὴν ἐκλίθεως βέ-
 λων, πῖστεως ἐστὶν ἐκθεσις, ἐπιλείψει ἡμᾶς ἡ
 ἀληθείας ἀκρίβεια· ἰχυρίζομεν δὲ ἀκα-
 κίας, μὴδὲν κωλύειν ἕτερον ὑπογεγραμ-
 νῶν γραφῶν, εἶγε ἀπαξ καὶ ἡ ἐν νικαίᾳ

A tumultus exstitit, Indicabat enim hic libellus, quod cum Imperator iussisset ne quid novi præter sacras scripturas in fidem invehretur, nonnulli tamen adductis secum Episcopis ex variis Provinciis, quorum alii depositi fuerant, alii vero illegitime ordinati, Concilium perturbassent, & alios quidem ex ipsis contumelia affecissent; alios autem loqui prohibuissent. Se porro fidem Antiochiæ expositam non repudiare, licet illi qui tum in ea urbe congregati sunt, propter quæstionem tunc excitatam, eam formulam condiderint. Cæterum quoniam hæc vocabula Homouision & Homœusion, multos etiamnum turbarent, & quidam paulo antea dissimilitudinem Filii cum Patre inducere cœpissent, idcirco eas voces Homouision & Homœusion, tanquam alienas à sacris scripturis, rejici oportere; Anomœon vero condemnandum esse: & similem Patri Filium aperte confitendum. Est enim, ut Paulus Apostolus alicubi dicit, imago Dei invisibilis. Hæc præfati, fidei formulam postea subjiciunt, nec cum Nicænæ, nec cum Antiochenæ decretis consentientem: sed ita omnino compositam, ut neque Ariani, neque Aetiani quidquam peccare sibi viderentur, si eo modo crederent. Prætermisiss enim vocabulis, quibus Nicæni Concilii Patres ad rejiciendam Arii opinionem utuntur: omissis etiam iis quæ ab Antiochena Synodo dicuntur, Filium scilicet deitate immutabilem esse, & substantiæ, consilii, virtutis & gloriæ Patris imaginem, nulla in re discrepantem: confessi sunt se credere in Patrem, credere item in Filium ac Spiritum sanctum. Ad singulas autem personas adjectis vulgaribus quibusdam Epitethis, quæ nec suæ ipsorum, nec adversariorum sententiæ repugnarent, eos qui aliter crederent, ab Ecclesia Catholica alienos esse decreverunt. Et libellus quidem à Leona prolatus hæc continebat, cui tum Acacius ipse, tum reliqui ejus sectatores subscripserant. Post cujus recitationem, Sophronius Paphlago exclamans dixit; Si quotidie propriam sententiam exponere, fidei expositio est, veritatis regula nos destituet. Cumque Acacius contenderet nihil obstaré, quo minus alia fidei formula conscriberetur, quandoquidem ipsa quoque Nicæni Concilii

fides semel immutata esset, ac post etiam saepius id contigisset; respondens Eleusius dixit. At Synodus nunc congregata est, non ut discat ea quae jam dicit, neque ut aliam fidem suscipiat, quam illam quae olim ab Antiocheno Concilio comprobata est. Hanc fidem ad extremum usque spiritum retenturos esse. Procedente hunc in modum disputatione, ad aliam questionem progressi sunt: Et Acacianos interrogarunt, qua parte similem Patri Filium confiterentur. Cumque illi dixissent voluntate tantum, non autem substantiâ similem esse, reliqui omnes substantiâ quoque similem esse contenderunt. Et Acacium ex libro quem ipse conscripserat atque in lucem ediderat, convicerunt, quod idem cum ipsis antea sensisset. Cum autem neminem ex libris suis arguendum esse Acacius diceret, & disputatio ad majorem contentionem progrediretur: ad extremum Eleusius Cyzicenus dixit: an Basilius & Marcus clanculo aliquid gesserint, & an privatim se mutuo de quibusdam rebus accusent, tum illi, tum Acaciani, nihil interest Synodi: nec utrum fides ab illis exposita, recte, secusve se habeat, curiosius inquirere necesse est: sed illam sequi oportet, quae à nonaginta septem Episcopis qui istos aetate praecesserunt, Antiochiae confirmata est. Si quis vero aliud quid praeter ista introduxerit, is à religione & ab Ecclesia alienus sit. Postquam omnes qui cum illo erant, haec dicta faustis acclamationibus profecuti essent, Concilium tum quidem dimissum est. Postridie vero qui cum Acacio & Georgio erant, in Concilium amplius venire recusarunt. Sed neque Leonas licet vocatus, interfuit: jam enim aperte eorum sententiam sequebatur. Certe qui ad eum missi fuerant, Acacianos in ejus aedibus deprehenderunt. Cumque rogaretur ab illis & invitaretur ad Synodum, minime obtemperavit, causatus Synodum duas in partes divisam esse: Imperatorem vero ipsi in mandatis dedisse, ut omnibus consentientibus & in unum convenientibus interesset. Cum tempus frustra tereretur, ceteris quidem Episcopis Acacianos crebro vocantibus: Acacianos vero interdum quidem postulantibus ut certi Episcopi in aedes Leonae convenirent: interdum vero asserentibus

πίσις μελεπομένη, ἢ μὴ ταῦτα πολλὰ καὶ ὑπολαβάν ἐλευσίῃ, ἀλλ' ἢ σωδοῦ. ἔστιν, σιωπερὴ ἦν, ἔχ' ἵνα μάθῃ ἂ μὴ μαθήσκῃ, ἔδ' ἵνα πίσιν ἑτέραν ἄλλοθεν ἄλλοθεν τῶν ἡδὴ δοκιμασθεισῶν τῶν ἐν ἀντιοχείᾳ σιωπερῶν καὶ μέγιστος καὶ θανάτος ταύτης ἔχει σφῆς ὡς ἐπεὶ τῆς διαλέξεως, ἐπὶ ἑτέραν μετέδωκεν ζήτησιν καὶ ἐπισημάνοντο τῶν ἀμφὶ ἀκάκιον, καὶ τί ὅμοιον τῷ πατρὶ τὸν ὑὸν ἀμολογήσαι τῶν δὲ, καὶ βέλῃσιν μόνον, ἔμην κατ' ἐπίνοιαν εἰπόντων οἱ μὴ ἄλλοι πάντες, ἢ καὶ ἐπίνοιαν αὐτὸν ἰσχυρίζοντο καὶ τὸν ἀκάκιον ἠλεγχεον διὰ τὸν λόγον ὃν σιωπερῶν καὶ ἐκδεδόκεν, ὡς ὁμοίως αὐτοῖς ἐδόξαζε πᾶσι τῶν ἑτέρων ἔδ' ἢ μὴ δὲ ἐν ἀποσχηματισμῶν ἐυθύνας ἐπάγειν λέγοντι, ὅτι τῆς διαλέξεως ἐπὶ μᾶλλον εἰσπικρῶς περιέσσης, τὸ τέλος ταῦτον ἐλευσίῃ ὁ κυκλικῶς, εἰ μὴ, ἐστὶν βασιλείος ἢ μάρκου καθ' ἑαυτὸς πᾶσι πρῶτα καὶ ἴδια ἄλλοθεν ἄλλοθεν ἔδ' ἢ πᾶσι λέγονται αὐτοῖς τε, ὅτι ἀμφὶ ἀκάκιον, ἔδ' ἢ πᾶσι σιωδοῦ διαφέρει, ἔδ' ἢ πᾶσι καλῶς ἢ ἄλλως ἔχει ἢ ἐπιθεῖσα πίσιν παρ' αὐτῶν, πολυπραγματιῶν ἀναγκαῖον τῆ μὲν τῶν παλαιῶν ἐνεκήκοτα καὶ ἐπὶ ἑτέρων ἐν ἀντιοχείᾳ κυρωθῆσθαι ἔπειτα ἄλλοθεν ἄλλοθεν ταῦτα δὲ εἰς εἰσηγοίτο, ἄλλοθεν εἶναι εὐσεβείας καὶ τῆς ἐκκλησίας ὡς ἐπὶ τέτοις οἱ σὺ αὐτῶ πάντες ἐπεσημῶσαν, τότε μὴ ὁ σύλλογος διελεῖται τῆ δὲ ὑσεβείας, ὅτι ἐπὶ εἰς ταῦτο σιωπῶναι πᾶσι καὶ οἱ ἀκάκιον καὶ γεώργιον ἔμην ἔδ' ἢ λεωνᾶς κληθεῖς παρεγγεῖσθαι ἀπὸ τῶν γὰρ ἡδὴ τὰ τέτων ἐφῆρει ἀμύλητοι οἱ πρὸς αὐτὸν ἀφικόμενοι, ὅτι αὐτῶ οἰκία καλεσθῶν ἔδ' ἢ ἀκάκιον δεομένων δὲ καὶ καλέσθων αὐτῶ ὅτι τῶν σύλλογον, ἔχ' ἔσηκωσεν ὡς τῆς σιωπῆς διχονοήσεως αὐτῶ δὲ παρεῖναι πᾶσι καὶ χθελῶν ἄλλοθεν βασιλείας, σιωπῶναι πάντων καὶ εἰς ταῦτον σιωπῶναι ἐπὶ ἑτέρων διετίθετο, πολλὰ μὲν τῶν ἄλλων ἔδ' ἢ ἀμφὶ ἀκάκιον καλέσθων τῶν πᾶσι μὲν εἰς τὴν λεωνᾶ οἰκίαν ῥητῆς σιωπῆς ἀξίον πᾶσι ἢ αὐτῶς κενεῖν ἔδ' ἢ ἄλλοθεν ἄλλοθεν

ἰσχυρομένους πρὸς βασιλέως Ἰππείδα-
 ρθαί· ἢ τῶν αὐτῶν πίσυνόμολογῶν ἠδὲ λό-
 γῶν, ἢ περὶ τῶν ἐγκλημάτων ἀπολογείας, ἕτε-
 ρεῖς τὴν κτ' κρείλλον ἐξέτασιν πρὸς ἀρχιερέας
 ἠνέχοντο, ὃν αὐτοὶ καθέλιον καὶ ὁ καλεπείγων
 εἶπε ἢν καθαιρέσιν ἄλλως τε πνας, ἔ γεώρ-
 ρον τὸν ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπον, καὶ ἀκά-
 κιον τὸν καισαρείας, καὶ ἐράνιον τὸν τύρες, καὶ
 πατέροφιλον τὸ σκυθοπόλεως, καὶ εὐδόξιον
 τὸν ἀντιοχείας· ἔδῃ ἢ πλείους ἀκοινωνήτες
 ἐποίησαν, ἄχρις ἀν' ὡς τὰ ἐπαγόμματα
 ἐγκλημάτων ἀπολογήσονται, καὶ τὰ πρῶ-
 τὰ τῆς ἐκείας παρρηκία ἐγράψαν ἀντὶ δὲ
 εὐδόξου, ἀδριανὸν ἐχειροτόνησαν ἀντιοχείας
 ἐπίσκοπον, πρὸς ὑπερβύτην ὄντα ἔκλεισε κλή-
 ρος· συλλαβόντες ἢ τέτον οἱ ἀμφὶ ἀκάκιον,
 λεωνά· ἔ λαυρικίῳ παρέδωκαν· οἱ δὲ, τότε
 μὲν ὄν στρατιωτικῆ φρεσὶ αὐτὸν εἶχον ὑπερβύ-
 τῃ, ὑπερβύτην αὐτῷ φυγῶν κατέδικασαν
 τῆτο πύραυς ὡς ἐν βραχίῃ, ἢ ἐν σελδουκίῃ
 σὺν ὁ· ἔχει ὃ ἢ φιλοῦν ἀκελεύως τὸ καθ'
 ἐκαστοῦ εἰδέσθαι, ἐν τῶν ἐπὶ τέτοις πρῶτον
 τῶν ἰσχυρομένων, εἴσε, ἀ ταχυγράφοι
 παρῶν ἀνεγράψαν.

A *in junctum sibi esse ab Imperatore, ut ipsi
 de aliis judicarent. Nam neque eandem
 dum reliquis fidem confiteri volebant,
 nec de criminibus sibi illatis causam di-
 cere: nec ad examinandum Cyrilli ne-
 gotium accedere sustinebant, quem ipsi
 deposuerant. Et alioqui nemo erat qui
 illos cogeret. Tandem tum alios quos-
 dam deposuerunt, tum Georgium Epi-
 scopum Alexandriæ, Acacium Cæla-
 reæ, Uranium Tyri, Patrophilum Scy-
 thopolcos, & Eudoxium Antiochiæ.
 Complures vero à communione Eccle-
 siæ segregarunt, donec criminibus sibi
 objectis responderent, ea porro, quæ
 gesta fuerant, singulorum Ecclesiis per
 literas significarunt. Et pro Eudoxio qui-
 dem Episcopum Antiochiæ ordinarunt
 Annianum quendam, qui Ecclesiæ illi-
 us erat Presbyter, quem mox com-
 prehendentes Acaciani, Leonæ ac
 Lauritio tradiderunt. Illi vero aliquan-
 diu quidem eum sub militari custodia
 detinuerunt: tandem vero exilio dam-
 narunt. Hic, ut summatim dicam, Se-
 leuciensis Concilii exitus fuit. Quod si
 quis singula accurate cupit cognoscere,
 is ea discere poterit ex monumentis
 actorum: quæ Notarii qui tunc aderant
 in Synodo conscripserunt.*

Κεφ. κγ'.

CAPUT XXIII.

Περὶ ἀκακίου καὶ ἀετίου· ἢ ὡς ὁ βασιλεὺς μνηστεύει τὸν πρὸς
 ἑαυτὸν τὸν ἀκακίον, καὶ ὡς ἀκακίος καὶ ἀετίος τὸ
 ἴδιον φρονήσιν.

*De Acacio & Aetio: & quomodo Imperator
 operam dedit, ut legati utriusque Synodi,
 Arminensis & Seleuciensis, unum idem-
 que sentirent.*

Ἐπεὶ ἢ τὰ δὲ ὡς ἐγγίμετο, οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν
 ἀκάκιον, πρὸς ἐπὶ τὰ βασιλεία ἀφί-
 κῶ· οἱ ἢ ἄλλοι, ἐκαστὸς οἰκάδ' ἀνεχώρειν
 ἔτα δὲ, ὡς πρὸς ἐτακτο, κοινῇ γνώμῃ Ἰπ-
 πεπέντες πρὸς βασιλεία πρὸς ἀρχιερέας, κατὰ
 λαμάνου ἔδῃ ἀπεσαμύνης δέκα πρὸς
 τῶν ἐν δριμύτω σινελθόντων ἔδῃ ἢ ἀμ-
 φὶ ἀκάκιον ἠδὲ κατωρθώκτας τὰ αὐτῶν
 φρεσίν ἔδῃ ἐν τοῖς βασιλείοις διωκαμύνης,
 καὶ διὰ τέτων πρῶτον ἀκακίος τὴν
 πρὸς ἀκακίον ἐνοίαν· εἶναι γὰρ ὡς ἐλέ-
 γετο ἔδῃ μνημόμοδος αὐτοῖς· ἔδῃ ἢ ταῖς
 ἐκκλησιαστικαῖς ἐκείναις διαφάρθαι· ἔδῃ δὲ,
 πρὸς ἀκακίον λόγων ἐξήπαρῆας, καὶ τῆ ἀξία
 τῶν πρὸς ἀκακίον· ἢ γὰρ ὁ τυχὼν ἐδόκει ἀκάκιον·

H *is ad hunc modum confectis,
 Acaciani ad comitatum Principis
 celeriter profecti sunt: reliqui ad suas
 sedes se receperunt. Decem vero
 communi suffragio, sicuti mandatum
 fuerat, electi, qui ad Imperatorem
 proficiscerentur, decem alios ab
 Arminensi Concilio missos offendunt.
 Offendunt quoque Acacianos, qui
 jam ipsos palatii Proceres in suam
 sententiam traxerant. Eorumque
 operâ benevolentiam Principis sibi
 conciliaverant. Etenim ex aulicis,
 ut ferebatur, alii quidem ejusdem
 cum ipsis erant opinionis: alii Eccle-
 siarum opibus corrupti fuerant: alii
 verborum blanditiis, & suadentis au-
 thoritate in fraudem inducti. Etenim
 Acacius haudquaquam spernendus*
 Dddd